

Sygn. akt II K 387/2016

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w W. - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Maciej R. Socha

Protokolant Agnieszka Pacałowska

przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej w W. Adama Latuszkiewicza

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016 r.

sprawy **D. K.**,

urodz. (...) w W.,

syna J. i Z. z d. B.,

oskarżonego o to, że:

I w dniu 8 kwietnia 2016 r. w B., woj. (...), po uprzednim użyciu przemocy poprzez uderzenie pięścią w głowę oraz przetrzymanie ręką za szyję M. K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 500 złotych, dowodem osobistym i kartą kredytową Euro Banku i rachunkami za telefon komórkowy, przy czym zarzucanego czynu dokonał będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 20 lutego 2009 r. sygn. akt (...) za czyny z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i inne na karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył od 13.03.2008 r. do 22.08.2008 r. i od 28.02.2010 r. do 17.01.2013 r.,

tj. o czyn z art. 280§1 kk i art. 275§1 i 5 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§2 kk ;

II w tym samym miejscu i czasie jak w pkt I groził pozbawieniem życia funkcjonariuszowi P. A. K., wzbudzając w nim uzasadnioną obawę, że groźba ta zostanie spełniona, przy czym zarzucanego czynu dokonał w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt I,

tj. o czyn z art. 190§1 kk w zw. z art. 64§1 kk ;

I oskarżonego D. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, przy czym przyjmuje, że czyn ten stanowił występki z art. 280§1 kk i art. 275§1 kk i art. 278§5 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§2 kk, i za czyn ten na podstawie art. o czyn z art. 280§1 kk w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 64§2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

II oskarżonego D. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, to jest za winnego popełnienia występkę z art. 190§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, i za czyn ten na podstawie art. 190§1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności ;

III na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego D. K. w punktach I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

IV na podstawie art. 63§1 kk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego D. K. zalicza okres jego zatrzymania od 8 do 10 kwietnia 2016 r. ;

V na podstawie art. 46§1 kk orzeka wobec oskarżonego D. K. obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. K. kwoty 300 (trzystu) złotych ;

VI zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 516,60 złotych tytułem nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu D. K. ;

VII zwalnia oskarżonego D. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, oraz nie wymierza mu opłaty.

Sygnatura akt II K 387/2016

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny :

W dniu 8 kwietnia 2016 roku oskarżony D. K. w godzinach popołudniowych spotkał pokrzywdzonego M. K.. Obaj mężczyźni udali się do mieszkania zajmowanego przez oskarżonego, gdzie spożywali piwo, zakupione przez pokrzywdzonego. Następnie pokrzywdzony opuścił mieszkanie oskarżonego. Po upływie krótkiego odcinka czasu, oskarżony D. K. w towarzystwie swojej konkubiny A. P. oraz sąsiadki I. K. udał się do mieszkania pokrzywdzonego M. K., u którego w odwiedzinach byli znajomi M. J. i J. O.. Oskarżony D. K. był już wówczas pod wpływem alkoholu, zachowywał się agresywnie. W pewnym momencie oskarżony D. K. uderzył pokrzywdzonego M. K. pięścią w głowę oraz przetrzymał go ręką za szyję i wówczas dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 500 złotych, dowodem osobistym i kartą kredytową Euro Banku (w portfelu znajdował się również nieopłacony rachunek za telefon komórkowy), który to portfel wyciągnął z kieszeni spodni pokrzywdzonego. Pokrzywdzony M. K. zadzwonił wówczas na P..

/Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego D. K. – k . 125-126, 41-42, 52-

55, 80 ;

- zeznania świadka M. K. – k. 3-5, 30 /.

Po zawiadomieniu przez M. K. Policji, oskarżony D. K. opuścił mieszkanie pokrzywdzonego. Funkcjonariusze P. zobaczyli oskarżonego D. K. na przystanku autobusowym przy ulicy (...) w B. i dokonali jego zatrzymania. Oskarżony D. K. za groził wówczas pozbawieniem życia funkcjonariuszowi P. A. K., wzbudzając w nim uzasadnioną obawę, że groźba ta zostanie spełniona (oskarżony powiedział do pokrzywdzonego: „Pamiętaj, za pięć lat wyjdę, to cię zajebię”).

/Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego D. K. – k . 125-126, 41-42, 52-

55, 80 ;

- zeznania świadka A. K. – k. 32-33 /.

Oskarżony D. K. był uprzednio karany sądownie, m. in. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 20 lutego 2009 r. sygn. akt (...) za czyny z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i inne na karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył od 13.03.2008 r. do 22.08.2008 r. i od 28.02.2010 r. do 17.01.2013 r.

/Dowód: - dane o karalności oskarżonego D. K. – k. 38-40, 63-74 /.

Oskarżony D. K. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżony D. K. również przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wnioski o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 k.p.k.

Ponadto Sąd Rejonowy w W. zważył, co następuje:

Sprawstwo i wina oskarżonego D. K. odnośnie zarzucanych mu czynów nie budzi żadnych wątpliwości.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił w pierwszej kolejności w oparciu o wiarygodne co do zasady wyjaśnienia oskarżonego D. K. złożone w postępowaniu przygotowawczym, a potwierdzone na rozprawie głównej. Oskarżony D. K. słuchany w toku postępowania przygotowawczego i jurysdykcyjnego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, potwierdzając przebieg zdarzeń wskazany w akcie oskarżenia, a na rozprawie głównej w dniu 27 września 2016 roku przeprosił pokrzywdzonych i złożył wnioski o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 k.p.k. Wyjaśnienia oskarżonego D. K. złożone w postępowaniu przygotowawczym, a potwierdzone na rozprawie głównej, są co do zasady wiarygodne, jako spójne, logiczne i – co warte podkreślenia - nie nastawione na próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Potwierdzeniem i uzupełnieniem wyjaśnień oskarżonego D. K. są przede wszystkim w pełni wiarygodne zeznania świadków – pokrzywdzonych M. K. i A. K.. Zaznaczyć należy, iż Sąd zaniechał bezpośredniego przesłuchania świadków, poprzestając na uznaniu ich zeznań (jak i pozostałego materiału dowodowego) za ujawnione w trybie art. 387 § 4 k.p.k. (oskarżony D. K. złożył wnioski o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 k.p.k., okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstw nie budzą najmniejszych wątpliwości, cele postępowania zostały osiągnięte pomimo nie przeprowadzenia rozprawy w całości, zaś uwzględnieniu wniosku nie sprzeciwił się Prokurator ani pokrzywdzeni).

Dokonując oceny przedstawionych wyżej dowodów, sprawstwo oskarżonego D. K. w zakresie przypisanych mu czynów nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Zachowanie oskarżonego D. K. przypisane mu w punkcie I części dyspozytywnej wyroku było skierowane zarówno przeciwko mieniu, jak i przeciwko zdrowiu pokrzywdzonego M. K.. Zachowanie oskarżonego D. K. polegało na zaborze w celu przywłaszczenia portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 500 złotych, dowodu osobistego i karty kredytowej Euro Banku oraz rachunków za telefon komórkowy, przy czym zabór był dokonany przy użyciu przemocы polegającej na uderzeniu pięścią w głowę oraz trzymaniu ręką za szyję. Podkreślić należy, iż dla przyjęcia kwalifikacji prawnej z art. 280§1 kk poprzez przyjęcia czynności sprawczej polegającej na użyciu przemocы wystarczy użycie wobec pokrzywdzonego nawet niewielkiej siły fizycznej, noszącej znamiona jedynie naruszenia nietykalności cielesnej (w ten sposób: wyrok S.N. z dnia 16.07.1986 r., V KRN 270/86, OSNPG 1987, nr 3, poz. 34), zaś w przedmiotowej sytuacji skala przemocы użytej przez oskarżonego w stosunku do M. K. była niebagatelna.

Czyn oskarżonego D. K. wypełnia ponadto znamiona występku z art. 275§1 kk (kradzież dokumentu stwierdzającego tożsamość pokrzywdzonego – dowodu osobistego) i art. 278§5 kk (kradzież karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego). Sąd natomiast wyeliminował z kwalifikacji prawnej wskazanej w akcie oskarżenia art. 276 kk, gdyż czyn oskarżonego nie wypełnił znamion tego przepisu.

Zachowanie oskarżonego D. K. przypisane mu w punkcie II części dyspozytywnej wyroku wypełniło znamiona występku z art. 190§1 kk, gdyż oskarżony groził pozbawieniem życia funkcjonariuszowi P. A. K., wzbudzając w nim uzasadnioną obawę, że groźba ta zostanie spełniona. Z uwagi na okoliczności wypowiedzania groźby, zachowanie oskarżonego w tym czasie – groźba ta była realna nie tylko z subiektywnego, ale również z obiektywnego punktu widzenia, a zarazem wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę, iż zostanie spełniona.

Oskarżony D. K. popełnił przypisane mu przestępstwa umyślnie w zamiarze bezpośrednim, albowiem chciał je popełnić. Zamiarem oskarżonego D. K. w zakresie czynu popełnionego na szkodę M. K. objęte było dążenie do zagarnięcia rzeczy, dowodu osobistego oraz karty bankomatowej (ich

kradzieży) należących do pokrzywdzonego poprzez użycie przemocy względem pokrzywdzonego ; wolą oskarżonego było uzyskanie finalnego rezultatu w postaci zaboru, a jego świadomością objęte były środki prowadzące do tego celu, tj. użycie przemocy wobec pokrzywdzonego.

Oskarżonemu D. K. w zakresie przypisanych mu czynów należy przypisać winę ; okoliczności wyłączające zawinienie po stronie oskarżonego nie zachodzą. Za całkowicie wiarygodny dowód, Sąd uznał opinię sędowo – psychiatryczną dotyczącą oskarżonego, sporządzoną przez biegłych psychiatrów R. B. oraz K. K., w której biegłe w oparciu o fachową wiedzę w sposób rzetelny wykluczyły działanie oskarżonego w warunkach art. 31§1 lub 2 kk, wskazując, iż oskarżony w krytycznym czasie znajdował się w stanie upojenia alkoholowego prostego.

Obu przypisanych czynów oskarżony D. K. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa (odpowiednio z art. 64§2 kk co do czynu I, zaś z art. 64§1 kk co do czynu II), gdyż był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 20 lutego 2009 r. sygn. akt (...) za czyny podobne, z użyciem przemocy (z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i inne) na karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył od 13.03.2008 r. do 22.08.2008 r. i od 28.02.2010 r. do 17.01.2013 r.

Odnośnie kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu D. K., Sąd wziął pod uwagę szereg okoliczności wpływających na ich wymiar. Wymierzając oskarżonemu kary za popełnione czyny, Sąd wziął pod uwagę bardzo znaczący ładunek społecznej szkodliwości przypisanych mu przestępstw. Sąd uwzględnił również właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Jako okoliczność jednoznacznie obciążającą, Sąd potraktował sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstw, w szczególności jego uprzednią karalność, skutkującą zresztą przyjęciem działania w warunkach recydywy. Okoliczności popełnienia przedmiotowych przestępstw, jak i uprzednia karalność oskarżonego dobitnie wskazują, iż popełnione przez niego przestępstwa nie były przypadkowymi w jego życiu.

Jako okoliczności łagodzące wobec oskarżonego D. K. potraktowano natomiast jego przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu czynów, podjęcie i wykonywanie obecnie pracy zarobkowej oraz okazaną na rozprawie główniej – szczerą w ocenie Sądu – skruchę.

Wymierzając oskarżonemu D. K. kary jednostkowe dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności oraz trzech miesięcy pozbawienia wolności, Sąd baczyl by były one adekwatne do osobowości, właściwości i warunków osobistych oskarżonego, stopnia jego zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów, przy czym Sąd miał na względzie zarówno wskazane wyżej okoliczności obciążające, jak i okoliczności łagodzące. Ponadto Sąd uwzględnił cele zapobiegawcze i wychowawcze, które orzeczone kary pozbawienia wolności mają osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa - mając na względzie przede wszystkim środowisko lokalne i rodzinne oskarżonego - ażeby zarówno sam oskarżony, jak i jego otoczenie zrozumieli, iż za popełnione przestępstwo sprawca musi ponieść karę. Mając na uwadze wyżej wymienione okoliczności, a nade wszystko kierując się dyrektywą wychowawczego oddziaływania kary, Sąd uznał, że wymierzone oskarżonemu kary są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości i zawinienia oskarżonego i są karami sprawiedliwymi ; aczkolwiek gdy zważy się działanie oskarżonego w warunkach recydywy to kary jednostkowe, tak jak i kara łączna, mogą wydawać się łagodne, to uwzględnił Sąd konsensualny tryb wydania wyroku.

Z uwagi na popełnienie przez oskarżonego D. K. obu przypisanych mu czynów w warunkach obligujących do orzeczenia kary łącznej, Sąd orzekł karę łączną dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Orzekając karę łączną z zastosowaniem zasady absorpcji, Sąd uwzględnił, iż oskarżony popełnił przestępstwa w krótkim czasie. W ocenie Sądu Rejonowego jakakolwiek kumulacja kar stanowiłaby dolegliwość przekraczającą w stosunku do oskarżonego cele jakie winna spełnić kara łączna i skutkowałaby osadzeniem oskarżonego na czas przekraczający potrzeby resocjalizacyjne.

Sąd nie uznał za właściwe skorzystania z dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego D. K.. Po pierwsze, było to niemożliwe z przyczyn materialnoprawnych (wymiar kary, uprzednia karalność oskarżonego na kary pozbawienia wolności). Po drugie

zaś, warunkowe zawieszenie wykonania kary byłoby w analizowanej sytuacji bezcelowe, ze względu na demoralizację oskarżonego przejawiającą się w okolicznościach popełnienia przedmiotowych przestępstw, a także ze względu na dotychczasowy sposób życia i uprzednią karalność oskarżonego. Na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary zasługują jedynie sprawcy, co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość ; dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa. Orzekając bezwzględnie karę pozbawienia wolności, Sąd wyraża nadzieję, że kara ta umożliwi prawidłową resocjalizację oskarżonego w warunkach zakładu karnego, pozwalając na przemyślenie dotychczasowego trybu życia i rozpoczęcie jego prowadzenia zgodnie z porządkiem prawnym w przyszłości.

Orzeczenie o zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okresu zatrzymania oparto o przepis art. 63§1 kk.

Na podstawie art. 46§1 kk orzeczono wobec oskarżonego D. K. obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. K. kwoty 300 (trzystu) złotych – jako wartości dotychczas nie naprawionej szkody wyrządzonej przestępstwem.

Nadto Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 516,60 złotych tytułem nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu D. K. (wobec nieskomplikowanego charakteru sprawy Sąd nie przyjął stawki maksymalnej).

Orzeczenie w części dotyczącej zwolnienia oskarżonego D. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania wydatków oparto o przepis art. 624 § 1 k.p.k., natomiast w części dotyczącej nie wymierzenia opłaty – o przepis art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Rozstrzygając o kosztach sądowych, Sąd miał na uwadze aktualną sytuację życiową i materialną oskarżonego.